

การนมัสการพระเจ้าในครอบครัว

โดย อาจารย์ประยูร ลิ้มหุตะเศรณี

การนมัสการพระเจ้าเป็นสิทธิของคริสเตียนที่จะรู้จักการนมัสการพระเจ้า เมื่อพูดถึงการนมัสการพระเจ้านั้น ไม่ว่าทุกชาติทุกศาสนาก็จะเรียนรู้จักคำนี้ แต่โดยทั่วไปถ้าจะให้แคบลง ในประเทศชาติบ้านเมืองของเรา เราจะนมัสการพระเจ้าในที่นมัสการ เช่น ที่วัด หรือที่โบสถ์ แต่ขอขอบคุณพระเจ้าเมื่อมาถึงเราที่เป็นคริสเตียน การนมัสการนั้นไม่จำเป็นต้องอยู่ที่วัดหรือที่โบสถ์ นี่เป็นเรื่องที่อัศจรรย์มาก เป็นการฝึกแนวการนมัสการของรูปแบบการนมัสการที่มีอยู่ทั่วไปในสังคมของศาสนาแม้แต่ชาวยิวเอง เมื่อถึงการนมัสการจะมีการแบ่งปันอย่างน้อย 2 สถานที่

1. ที่กรุงเยรูซาเล็ม เราจะนมัสการให้เกิดความศักดิ์สิทธิ์ต้องไปที่กรุงเยรูซาเล็ม
2. ที่ภูเขาที่พวกชาวสะมาเรียไปนมัสการเราจะพบว่า ครั้งหนึ่งพระเยซูคริสต์คุยกับหญิงชาวสะมาเรียว่า ต้องนมัสการที่ภูเขา เราว่านมัสการที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่พระเยซูคริสต์ไม่ได้จับคำสนทนาเพียงแค่นั้น พระองค์กล่าวว่าจะมีวันหนึ่งที่เราจะไม่ไปนมัสการ ไม่ว่าจะเป็นที่ภูเขาหรือที่กรุงเยรูซาเล็มที่พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มที่มีพระวิหารตั้งอยู่ แต่ทุกคนที่นมัสการนั้นจะ “นมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง” ด้วยเหตุนี้เองจากสิ่งทีกล่าวมาทั้งหมดนี้เป็นบทนำที่มาถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าอยากให้เห็นในสังคมของคริสเตียน ก็คือ “การนมัสการพระเจ้าในครอบครัว”

มีการสำรวจในคริสตจักรบางแห่งในกรุงเทพฯ พบว่าพี่น้องคริสเตียนที่อยู่ในคริสตจักรนั้นมีเปอร์เซ็นต์การนมัสการพระเจ้าในครอบครัวเฉลี่ยแล้วมีเพียง 5% เท่านั้นเอง อย่างไรก็ตามเมื่อข้าพเจ้าได้รับทราบรู้สึกร้อนใจมาก ๆ ก็ได้อธิษฐานกับพระเจ้าและนำเรื่องนี้มาเสนอ เพื่อที่จะรณรงค์ให้เกิดการนมัสการพระเจ้าในครอบครัว

ขอให้บ้านของเราทั้งหลายขอบอลไปด้วยกลิ่นไอของการนมัสการพระเจ้า พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้หลายตอนเช่น

สดุดี 95:5-6 “ทะเลเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสร้างมัน และพระหัตถ์ของพระองค์ทรงปั้นแผ่นดิน มาเกิดให้เรานมัสการและกราบลง ให้เราคุกเข่าลงต่อพระเจ้าผู้ทรงสร้างพวกเรา”

ขอสอนให้พวกเราได้เรียนรู้ที่จะนมัสการและสอนลูก นี่เป็นสิ่งที่มิอยู่ในคำอธิษฐาน ไม่จำเป็นต้องเป็นที่พระวิหาร และขอพระเจ้าช่วยให้เราณรงค์ด้วยกัน ให้บ้านเป็นสถานที่นมัสการอีกแห่งหนึ่ง ไม่ใช่เฉพาะแต่เทศกาลเท่านั้น แต่ขอให้ป็นชีวิตประจำวันตามธรรมชาติ เมื่อพูดถึงการนมัสการเรามักจะคิดอีกด้านหนึ่งก็คือ รูปแบบเป็นทางการแต่สำหรับที่บ้านไม่เป็นทางการแต่ให้เป็นไปตาม

ธรรมชาติ เพราะเราเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงสร้างมาเพื่อพระเจ้าจะได้รับการนมัสการ และธรรมชาติของผู้ที่ถูกสร้างมีธรรมชาติอย่างหนึ่งคือ นมัสการพระเจ้า ให้จิตสำนึกของการนมัสการพระเจ้าถูกปลูกฝังอยู่ข้างใน เพราะพระเจ้าเป็นผู้สร้างเพราะพระเจ้าให้ฉายาของพระองค์ และภายใต้พระฉายานี้ก่อให้เกิดการนมัสการ สัตว์ไม่มีพระฉายาของพระเจ้า เพราะฉะนั้นไม่มีจิตสำนึกแห่งการนมัสการพระเจ้าอยู่ในสัตว์ เมื่อเป็นอย่างนั้นขออย่าทำให้การนมัสการกลายเป็นเทศกาลหรือกิจกรรมของวันอาทิตย์ วันพุธ วันศุกร์ หรืออะไรก็ตามนาน ๆ มีครั้งหนึ่ง โดยเฉพาะกิจกรรมขึ้นปีใหม่ เวลาขึ้นบ้านใหม่ก็จะมีการนมัสการพระเจ้าในบ้าน นั่นคือครั้งเดียวในบ้านหลังนั้นน่าเสียดาย เมื่อเราได้รับสิทธิจากพระเยซูคริสต์จะนมัสการที่ไหนก็ได้ ไม่ต้องไปที่กรุงเยรูซาเล็ม ถ้าหากว่าพี่น้องอยากที่จะนมัสการในครอบครัวแล้วขอพัฒนาให้มีขึ้นจนกระทั่งบรรยากาศแห่งการนมัสการเป็นบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติ และกำหนดให้เกิดขึ้นเป็นประจำทุกวัน เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็มิมีเหตุผลมากมาย เพราะครอบครัวคริสเตียนแตกต่างจากสังคมคนอื่น การดำเนินชีวิต รูปแบบการนมัสการพระเจ้า ทักษะคติของคริสเตียนไม่เหมือนคนอื่น คนทั่วไปที่สนใจต่อโลกหรือสิ่งของในโลกออกมา ในรูปของการสะสม เราที่เป็นคริสเตียนจะต้องสะสม เพราะฉะนั้นในพระคัมภีร์บอกว่าอย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าเราปักใจอยู่กับพระคริสต์หรือว่าสิ่งของที่อยู่ในโลกต้องสะสมเพราะลักษณะชีวิตหรือทักษะคติของเราที่มีต่อโลกหรือสิ่งของในโลกไม่เหมือนกัน สังคมไม่เหมือนปลาใหญ่ในปัจจุบันนี้ยังคงกินปลาเล็กเหมือนเดิมแต่ในสังคมของคริสเตียนนั้นปลาใหญ่จะไม่กินปลาเล็ก ปลาใหญ่จะช่วยปลาเล็กจะไม่ฉวยโอกาสกินปลาเล็ก นี่คือนิยามของคริสเตียน ปรากฏว่าถ้าไม่มีการนมัสการพระเจ้า บางครั้งจะทำให้เราผลอมีบ้าง การเอาใจเอาเปรียบ สิ่งเหล่านี้ทำให้เราเห็นว่าเราควรมีรูปแบบพื้นฐานของครอบครัวที่แตกต่างจากคนอื่น ทักษะคติต่อการเตรียมตัวสำหรับชีวิตในอนาคต ก็แตกต่างกับคนอื่น เราเตรียมการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ แต่สำหรับคนอื่นนั้น เขาเตรียมสำหรับที่จะไปเกิดใหม่ให้ดีขึ้น สำหรับเราไม่ใช่ทางของการดำเนินชีวิตขอพระเจ้าช่วยเราเห็นความจริงในเรื่องนี้ว่าครอบครัวคริสเตียนนั้นแตกต่างกับครอบครัวอื่น ๆ อย่างสิ้นเชิง เราควรจะทำอะไรที่เด่นชัด โดยเฉพาะเรื่องการนมัสการ

สังคมของคริสเตียนไม่ได้มีอิทธิพลกับสังคมและครอบครัว ข้างนอกที่จะนำเขามาพบกับความรักความจริงรวมทั้งความรอดของพระเยซูคริสต์เท่าที่ควร เพราะว่าเราขาดการนมัสการพระเจ้าและเป้าหมายของพระเจ้า ก็คือทำให้เรานมัสการพระเจ้า นอกจากนั้นเราจะพบว่า การนมัสการพระเจ้าเป็นการยืนยันอิสรภาพที่เราได้จากพระคริสต์จากพระคัมภีร์เดิม ในสมัยที่อิสราเอลตกเป็นทาสของอียิปต์พวกอิสราเอลไม่มีโอกาสได้นมัสการพระเจ้า ใช้งานวันยังค่ำ และเมื่อพระเจ้าทรงใช้โมเสส พระเจ้าบอกว่าให้โมเสสไปช่วยปลดปล่อยชาวอิสราเอลเพื่อเขาจะได้นมัสการพระเจ้า

อพยพ 8:1, 8 “พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า ไปหาฟาโรห์บอกว่า พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงปล่อยประชากรของเราให้ไปนมัสการเรา...ฟาโรห์ตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนมาว่า เจ้าทั้งสองจงกราบทูลวิงวอนขอพระเจ้าทรงบันดาลให้ฝูงงอบไปเสียจากเรา และจากพลเมืองของเรา และเราจะยอมปล่อยให้ประชากรเหล่านั้นไปถวายสัตวบูชาแด่พระเจ้า”

ขณะที่เขาเป็นทาส ไม่มีโอกาสที่จะนมัสการพระเจ้า เพราะเขานมัสการไม่ได้ แต่พระเจ้าปลดปล่อยเขา พระเจ้าบอกให้โมเสสปลดปล่อยคนเหล่านี้ เพื่อเขาจะได้นมัสการ

วันนี้ในพระเยซูคริสต์เราถูกไถ่จากพระโลหิตของพระองค์ เป็นสิทธิพิเศษที่คนต่างชาติที่จะนมัสการพระเจ้าได้ที่บ้าน ไม่ทราบว่าคุณตื่นตื่นไหม ข้าพเจ้าตื่นตื่น เรานมัสการพระเจ้าที่บ้านได้ การที่จะสอนลูกหลานในเรื่องของพระเจ้า ฟูพื้นฐานฝ่ายจิตวิญญาณเรื่องพระเจ้าให้กับลูกกับหลาน ไม่มีที่อื่นดีเท่ากับที่บ้าน พระคัมภีร์บอกชัดเจนว่า ให้สอนลูกสอนหลาน ให้ถ้อยคำเหล่านี้ถึงลูกหลาน นั่นเป็นโอกาสที่ดีที่จะปลูกฝังเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณให้แก่ลูกหลาน เพราะว่าสมัยนี้ตื่นเช้าขึ้นมา พ่อแม่ลูกก็ไปคนละทาง พื้นฐานของการดำเนินชีวิตจิตวิญญาณของลูก ไม่ใช่อยู่ที่สถาบันคริสเตียน แต่เป็นที่บ้านที่ครอบครัวคริสเตียน นำเสียดายที่ครอบครัวคริสเตียนในอดีตที่ผ่านมาหลายครอบครัวไม่ได้ฟูพื้นฐานจิตวิญญาณที่ดี โรงเรียนคริสเตียนก็หิวกระหายอยากจะได้ลูกของคริสเตียนที่ดี ๆ เข้ามา เพื่อที่จะเป็นตัวอย่างให้กับนักเรียนที่ไม่เป็นคริสเตียน แต่พ่อแม่ของคริสเตียนก็หวังว่า ลูกจะได้รับอิทธิพลจากโรงเรียนด้านจิตวิญญาณ ดังนั้นขอพระเจ้าช่วยให้เราเห็นความจริงและความรับผิดชอบในเรื่องนี้ที่บ้าน ให้ออกมาในรูปแบบของธรรมชาติ ลูกอาจจะชนไม่เป็นไร บางทีเราก็บอกว่าไม่รู้จะสอนพระคัมภีร์ตอนไหน สอนไปเกิดพระคัมภีร์ตั้งแต่พระปฐมภุมกาลจนถึงพระธรรมวิวรณ์ อ่านไปเรื่อย ๆ เริ่มต้นที่ปฐมภุมกาลก่อน

สุภาษิต 22:26 “จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาเป็นผู้ใหญ่แล้วเขาจะไม่พรางจากทางนั้น”

อย่าสอนเด็กในขณะที่เราโกรธ หลายครั้งในขณะที่ลูกทำผิดเราจะสอนลูก พระคัมภีร์กล่าวว่าอะไรลูกไม่รู้แล้ว แต่เขากลัวจะถูกลงโทษแต่บรรยากาศแห่งการนมัสการเป็นบรรยากาศที่ดีที่จะสอนลูกให้รู้จักทำที่มีต่อพระเจ้า ในคำอุปมาของพระเยซูคริสต์ยกขึ้นมาเรื่องบุตรน้อยหลงหายดูเหมือนไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ในสุภาษิต 22:6 บอกว่า “จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาเป็นผู้ใหญ่แล้วเขาจะไม่พรางจากทางนั้น” ในคำอุปมาของพระเยซูคริสต์ เขาออกจากบ้านด้วยความคึกคะนอง ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ในคำอุปมาของพระเยซูคริสต์ในเรื่องนี้ ครอบครัวนี้มีการนมัสการพระเจ้าในครอบครัวแน่นอน บุตรคนโตก็เป็นอีกแบบหนึ่ง แต่ความคึกคะนองของบุตรคนเล็กก็เป็นอีกแบบหนึ่ง แต่เมื่อบุตรคนเล็กไปพบกับชีวิตที่วิกฤตไปไม่รอด บุตรคนเล็กก็คิดถึงอะไร พระคัมภีร์กล่าวว่า “โอเรา

ผิดต่อพระเจ้าเราผิดต่อคุณพ่อ” ความรู้อย่างนี้มาจากไหน มาจากตอนที่เขาออกจากบ้าน ความรู้เหล่านี้ไม่ได้ออกมาจากการที่เขาสำมะเลเทเมา แต่เขาคิดเขาคิดถึงสิ่งที่เขาได้เรียนรู้จากที่บ้านและเขาบอกว่า เขาผิดต่อพระเจ้า และไม่ใช่เท่านั้น เขาคิดถึงบ้านต้องการที่จะกลับไปหาพ่อ ช่วงเวลานั้น เขาคิดถึงบ้าน ต้องการที่จะกลับไปหาพ่อ ช่วงเวลานั้นเขารู้ว่า พ่อของเขาจะยกโทษให้เขา เด็กคนนี้ไม่พรางจากทางนั้นแน่นอน ถึงแม้ว่าเขาจะหลุดออกไปชั่วคราว เมื่อเขาหลุดไปไกลทำให้เขาเปรียบเทียบได้ เขานึกถึงทางนั้น ที่เขาเคยเดินเคยเรียนและเคยรับรู้จากที่บ้าน และขอบคุณพระเจ้าจากคำอุปมาเด็กคนนั้นเดินกลับบ้าน และเข้าไปทางนั้น ดังนั้นขอพระเจ้าช่วยเราให้เห็นคุณค่าที่แท้จริง

เฉลยธรรมบัญญัติ 10:12 “ดูก่อน คนอิสราเอล พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประสงค์ให้ท่านกระทำอย่างไร คือให้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินตามทางทั้งปวงของพระองค์ ให้รักพระองค์ ให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านทั้งหลาย”

นี่เป็นท่าที 4 ประการ ที่เด็กควรจะเรียนรู้จากที่โบสถ์คงจะเรียนรู้ได้ไม่มากนัก และไม่มีโอกาสดีเท่าที่บ้าน สอนลูกให้รู้จักที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์ ให้เรามีบรรยากาศในการนมัสการให้ลูกยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าที่บ้านด้วย หลายครั้งเมื่อมาถึงที่โบสถ์ลูกยำเกรงพระเจ้าสุภาพเรียบร้อย พอไปถึงที่บ้านไม่รู้จักยำเกรงพระเจ้าแล้ว

ข้าพเจ้ามีโอกาสไปนมัสการพระเจ้าในครอบครัวหนึ่ง ในครั้งนั้นเขาอ่านพระธรรมสคูติ บทที่ 1 ครอบครัวนี้มีสามภรรยา และบุตรอีกสองคน เป็นชายหนึ่งหญิงหนึ่ง อายุประมาณ 12-13 ปี เสร็จแล้วคุณพ่อก็ถามว่า “คนชอบธรรมคือคนชนิดไหน” ลูกสาวก็ตอบอย่างหนึ่ง ภรรยาที่ตอบอย่างหนึ่ง แต่พอมมาถึงลูกชายเขาตอบว่า “คือคนที่เอาไม่เรียวยึดคนอื่น” พ่อของเขาก็แปลกใจว่าแปลกว่าอะไร เอาไม่เรียวยึดคนอื่น เหมือนกับปาป้าเอาไม่เรียวยึดความโง่ออกจากชีวิตของผม” เราคิดไม่ถึงว่าเด็กจะคิดหลาย तरह ก็แสดงว่าพ่อเขาคงดี พ่อเคยตีลูก ที่ตีลูกเพื่อไล่ความโง่ ลูกเขาก็เลยเอาประโยชน์มาใช้กับพ่อในการนมัสการคุณพ่อถามว่า “ที่เปรียบว่าปลุกดันไม้ริมธารน้ำทุกคนคิดถึงอะไร ไหนลองออกความคิดเห็นซิ” ปรากฏว่าลูกชายเขาตอบอีก “ปาป้าฝึกคบชวาหรือ” เขาคิดถึงฝึกคบชวา ในการนมัสการพระเจ้านี้ เขาให้เรารู้จักสองประการตรงนี้ว่า ลูกมีความคิดอย่างไร แนวทางการคิดของลูกเป็นอย่างไรถึงจะควร เพราะลูกเราคิดไม่ใช่ไม่คิด และอีกเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นในการนมัสการในครอบครัวนั้นแสดงความคิดเห็นออกมา นี่เป็นบทเรียนในการนมัสการเมื่อเปิดโอกาสมีโอกาสดู เราพบว่าลูกเรียนรู้อะไรมา ลูกได้รับอะไรจากข้างนอก เพราะถ้าการนมัสการไม่มี เราจะไม่มีความรู้เลย ลูกได้รับอะไรจากข้างนอก เราไม่มีทางรู้เลย ลูกได้รับอะไรบ้างเกี่ยวกับเรื่องของพระเจ้าจากคนอื่น เมื่อลูกบอกแสดงว่าสิ่งที่ลูกได้รับมาอยู่ในสมองในความคิดของลูก ในรูปแบบของการนมัสการเมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ อธิบายพระคัมภีร์ เรารู้แล้ว เราแก้ไข ทักษะความคิดความรู้ที่ผิดจากข้างนอกให้มันถูกต้องได้อย่างไร นี่คือโอกาสที่

ดี ดังนั้นคริสเตียนจะต้องร่วมมือกัน ลูกหลานของคริสเตียนจะต้องไม่ทำอะไรที่เสื่อมเสียต่อครอบครัว ต่อคริสเตียนและต่อแผ่นดินของพระเจ้า ที่ผ่านมาได้เป็นอย่างนั้น คริสเตียนในภาคเหนือมีปัญหามาก โดยเฉพาะลูกหลานที่เป็นเอดส์ ดิดยาก็มีเยอะ ขอให้มารณรงค์ที่ครอบครัว ตั้งเวลาในการนมัสการที่ครอบครัว ถ้าเริ่มทุกวันไม่ได้ ก็สัปดาห์ละครั้ง ถ้าท่านทำอยู่แล้วก็ขอให้พัฒนาให้ดีขึ้น นี่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า นอกจากนั้นการนมัสการพระเจ้า ยังเป็นความรู้และเป็นการที่ชี้แนวทางให้กับลูก

อิสยาห์ 30:21 และเมื่อเจ้าหันไปทางขวา หรือหันไปทางซ้าย หูของเจ้าจะได้ยินวณะข้างหลังว่า “นี่เป็นหนทางจงเดินไปทางนี้”

เป็นเสียงจากพระเจ้าว่า “ไปทางนี้” ขอพระเจ้าช่วยเราทั้งหลายผู้ที่เป็นคุณพ่อคุณแม่ เรียนรู้ที่จะใช้สิทธิในฐานะที่เป็นพ่อแม่ และช่วงแห่งการนมัสการพระเจ้า สอนให้ลูกรู้ว่า “ลูกเอ๋ยนี่คือทางที่ลูกควรจะไปทางนี้” พระคำของพระเจ้ากล่าวไว้อย่างนี้ ปูพื้นฐานชีวิตให้กับลูกเถิดครับ การนมัสการให้กับลูก ศิลปะแห่งการนมัสการพระเจ้าในชีวิตของเรานั้นกำลังถดถอยไปทุกที นี่คือการอันชั่วร้ายของมารซาตาน คุณรู้ไหมมารซาตานมีแผนการชั่วร้ายมาก มันทำให้เราหยุดการนมัสการพระเจ้า ครั้งหนึ่งพระเจ้าตรัสกับกษัตริย์ซาอูลว่า “เราไม่พอใจในเครื่องบูชา แต่เราพอใจการเชื่อฟัง”

ดังนั้นขอพระเจ้าช่วยเราให้เราเห็นความจริงในเรื่องนี้ว่า เครื่องบูชาหรือกิจกรรมอะไรก็ตาม ไม่ได้ดีไปกว่าเท่ากับการที่เรามานมัสการพระเจ้าให้สิ่งที่พระเจ้าสร้างทุกสิ่งนมัสการพระเจ้า ขอให้เราทั้งหลายมีการนมัสการพระเจ้าในบ้าน เพื่อการถวายเกียรติแด่พระเจ้า